

421
(111)

щеше да бъде опозорена, изгонена, убита може би... А той, гордият, недосегаемият, щеше да ликува над заслуженото ѝ наказание... При-
тъмня ѝ. А царят продължаваше да стиска ръката ѝ. — Кажи!... Кажи!

Тогавя тя почти извика:

— Бодуен ме оскърби!

И почувствува трепета, който разтърси Иваница. Затвори очи и зачака страшната му ярост.

— Какво? Какво говориш? Той е дрзнал! Говори!... Говори!...

— Той... Той...

— Какво?

— Той ми предложи да избягаме двамя в Константиновград!

Обеща ми императорски венец, ако му помогна да избяга... И после... после се опита... О! ~~такава голяма изненада~~ Той искаше... — тя се задави в сълзи и ^{якаш} почти изгуби съзнание.

Няколко мига Калоян остана неподвижен. Изненадата и гневът му бяха тъй големи, че отначало той не можа да разбере съвсем ясно ^{сви} обяснението на Целгуба. То бе тъй чудовищно, че разумът му отказваше да го приеме.

Бодуен! Бодуен да дрзне това... Значи така му се отплащаше за великодушната и благородна обноска! Така му се отплащаше, че бе пощадил живота му! Значи под най-благовидния образ можело да се крие най-черната измама... Значи зад това светло чело се таяла най-кавариза мисъл... Да избяга и да отнеме жена му... А той го бе обикнал като брат! Без да знае, че змия е прибрал в пазвата си! Но той ще смаже главата на тази змия! На тази престорена невинност! Това лице на светец!... Нека всички разберат, че Калояновата милост е безкрайна, но и гневът му няма граници. ^и Затова, значи му бе дал толкова свобода... Но още тази вечер коварният латинец щеше да слезе в подземията, окован в тежки вериги!

За миг го обзе леко съмнение. Той погледан жена си, която